

Hồi 04

Gặp cơn cùng, Tiết Nhơn Quý làm thuê Thương kẻ khó, Liễu Kim Huê cho áo

Nói về Nhơn Quý thất cổ trên cây đại thọ, song chưa tới số nên lại gặp cứu tinh.

Khi ấy vợ chồng Vương Mậu Sanh đi buôn bán về tới đó, thấy có người treo cổ trên cây liền lật đất mở xuống, để nằm trên tảng đá, vợ chồng xúm lại kêu réo, giây lâu Nhơn Quý mở mắt ra mà hỏi rằng:

- Chẳng hay người ở đâu đến cứu tôi?

Mậu Sanh thấy Nhơn Quý tỉnh rồi thì mừng rỡ, liền đỡ ngồi dậy mà nói rằng:

- Ta là Vương Mậu Sanh, vợ là Mao Thị, nhơn đi buôn bán về ngang đây thấy người thất cổ thì đến cứu, vậy chớ người vì có gì mà lại liều mình như vậy?

Nhơn Quý liền thuật hết các việc cho vợ chồng Mậu Sanh nghe.

Mậu Sanh nói:

- Bác giàu có mà quá tệ như vậy. Thôi, người theo ta về nhà, đặng ta tặng ít dầu gạo mà dùng.

Nhơn Quý tạ ơn, rồi theo vợ chồng Mậu Sanh.

Khi đến nơi, Mao Thị nấu nước trà mang ra, Mậu Sanh mời Nhơn Quý uống mà hỏi rằng:

- Tôi nghe khi lĩnh tôn qua đời, gia sản để lại nhiều lắm, làm sao mau hết như vậy?

Nhơn Quý rơi lệ, thuật lại các việc nuôi thầy học tập văn võ cho Mậu Sanh nghe, và nói rằng:

- Tôi nay tuy võ nghệ tinh thông, song anh hùng mà không có chỗ dụng!

Mậu Sanh nói:

- Đã hay nghề văn võ, lo chi không vinh hiển có ngày.

Nói rồi đi xuống bếp, biểu vợ làm cơm thức đãi. Lúc ấy Mao Thị ngó thấy Nhơn Quý diện mạo khôi ngô, quan tinh xuất hiện, thì chắc sau có làm đến công hầu khanh tướng chớ chẳng không, liền nói với chồng rằng:

- Xin phu quân hãy cùng Nhơn Quý kết làm anh em, nếu sau người thành đạt vợ chồng ta cũng có phần nhờ.

Vương Mậu Sanh khen phải. Liền lên ngỏ ý với Nhơn Quý. Nhơn Quý mừng rỡ mà rằng:

- Tôi cảm ơn tình ân nhân chiếu cố, đâu dám chẳng vâng lời.

Khi ấy Mậu Sanh đặt hương hoa ở trước bàn thờ Quan thánh, rồi hai người cùng vào lạy, kết làm anh em. Vương Mậu Sanh 29 tuổi làm anh, còn Nhơn Quý 24 tuổi làm em. Hai người thề nguyện xong rồi, Nhơn Quý thi lễ kêu Mậu Sanh bằng anh, và Mao Thị là chị dâu. Giây lâu Mao Thị dọn cơm rượu, Mậu Sanh mời Nhơn Quý uống rượu rồi ăn cơm. Mậu Sanh thấy Nhơn Quý ăn mạnh quá, mình mới ăn đặng một chén, mà Nhơn Quý hết sáu bảy chén, mới nhịn để nhường cả cho em. Mậu Sanh thấy Nhơn Quý ăn hết cơm, thì cả đẹp mà khen rằng:

- Hiền đệ ăn đặng như vậy, chắc là tay lương tướng của nước nhà.

Nói rồi hối vợ dọn thêm cơm cho Nhơn Quý ăn. Nhơn Quý nghĩ thầm rằng: "Mình ăn nhiều quá e anh chị mịch lòng, để ta ra về chắc có tặng một vài đấu gạo, chừng ấy về Sơn huyết sẽ nấu thêm mà ăn cũng được." Nghĩ rồi liền cản mà rằng:

- Thôi! Tôi ăn uống đã vừa rồi.

Trà nước xong xá, liền tạ ơn vợ chồng Mậu Sanh để xin về. Mậu Sanh đưa ra một bọc gạo mà nói rằng:

- Đây, anh còn một đấu hai thăng gạo, em mang về ăn đỡ, mai một có thiếu, sẽ lại lấy nữa.

Nhơn Quý liền cầm gạo từ tạ ra về. Ngày ấy về nấu thêm một đấu nữa ăn hết, chỉ còn lại hai thăng, sáng hôm sau lại đến sớm. Mậu Sanh hỏi:

- Em có việc chi mà đến sớm vậy?

Nhơn Quý nói:

- Tôi lại tạ ơn ca ca và tẩu tẩu.

Mậu Sanh hỏi:

- Hôm nay em còn bao nhiêu gạo?

Nhơn Quý đáp:

- Ngày hôm qua ăn hết một đấu, chỉ còn lại hai thăng mà thôi.

Vương Mậu Sanh nghĩ thầm rằng: "Ngày hôm qua ở đây ăn năm thăng, lại về ăn một đấu nữa, sao mà ăn khỏe quá vậy?"

Khi ấy Mao Thị nói với chồng rằng:

- Đây còn một đấu gạo, xin đưa cho thúc thúc đem về.

Mậu Sanh nói:

- Vậy thì hay lắm!

Liền mang gạo ra đưa cho Nhơn Quý, Nhơn Quý tạ ơn ra về.

Từ đó, Mậu Sanh thường chu cấp cho Nhơn Quý đến nỗi đồ trong nhà đều bán hết mà Nhơn Quý ngày ngày vẫn đến lấy gạo. Lúc ấy túng quá, mới đi hỏi thăm kiếm chỗ đặt cho Nhơn Quý làm ăn. Đi về vừa gặp Nhơn Quý đến hỏi gạo. Mậu Sanh nói:

- Đi cách đây chừng 30 dặm có nhà Liễu viên ngoại, đương khởi sự làm đại thánh đường, còn thiếu ít tiểu công, anh đã xin giúp em, em nên đến đó mà làm.

Nhơn Quý nói:

- Tôi đâu phải là thợ, đâu biết việc làm nhà?

Mậu Sanh nói:

- Việc làm nhà đã có thợ, em chỉ khiêng gỗ, vác gạch, bưng ngói mà thôi.

Nhơn Quý nói:

- Vậy thì tôi làm đặt, song không biết có đủ ăn không?

Mậu Sanh nói:

- Chẳng những là đủ cơm ăn, lại có tiền công nữa.

Nhơn Quý mừng rỡ chịu đi. Mậu Sanh dắt Nhơn Quý đến Đại viên trang, liền bước vào xin cho Nhơn Quý làm tiểu công nhơn. Châu trượng đầu nói:

- Tốt lắm! Ta đang còn thiếu một ít tiểu công nhơn.

Mậu Sanh nói với Nhơn Quý rằng:

- Thôi em ở đây để ta về kéo tối.

Khi ấy Nhơn Quý lớ sớ, kể bữa gặp bữa ăn cơm, Nhơn Quý bước lại ngồi bên Châu Trượng đầu mà ăn. Châu trượng đầu thấy Nhơn Quý ăn thì thất kinh mà nghĩ thầm rằng: "Người này dùng không đặt, để chờ Mậu Sanh lại đây, ta sẽ giao cho đem về." Ăn cơm rồi, các người đều đi làm công việc hết. Nhơn Quý hỏi Châu trượng đầu rằng

- Tôi đi làm việc gì bây giờ?

Trượng đầu nói:

- Ngươi ra mé sông, kéo cây với người ta.

Nhơn Quý liền đi, ra đến bờ sông thấy hai ba mươi người đương ở dưới nước buộc một dây mà kéo, la ó vang trời. Nhơn Quý cười nói rằng:

- Lũ này vô dụng, mỗi người kéo một cây cũng nổi, có đâu lại hai ba mươi mà kéo một cây không lên?

Mấy người đồng nói rằng:

-Mây là đồ điên khùng, cây gỗ lớn vậy mà một người kéo nổi được sao?

Nhơn Quý nói:

- Để ta xuống kéo cho mà coi.

Nói rồi liền lội xuống, hai tay đỡ một cây lên vai, hai bên nách lại kẹp thêm một cây nữa, mà chạy lên như không. Các người ấy thấy vậy đều lắc đầu lè lưỡi mà nói:

- Cả bọn ta kéo một cây không nổi, mà người này một mình vác nổi ba cây, thiệt là mạnh quá, thôi ta để việc này lại cho y, về nhà làm việc khác.

Nói rồi kéo nhau về, Nhơn Quý vác không đầy một giờ, mà nặng hơn hai trăm cây. Châu trượng đầu thấy vậy khen rằng:

- Sức một người mà làm công việc hơn ba bốn mươi người, nên ăn mạnh thế cũng phải!

Từ đó, những việc nặng đều giao cho Nhơn Quý làm hết.

Kế đến hạ tuần tháng chạp khí trời lạnh lẽo, lại gần đến tết, ai cũng có ý muốn về. Châu trượng đầu liền vào thưa với viên ngoại rằng:

- Lúc này lạnh lắm, và gần đến tết, nên bọn tôi xin về.

Viên ngoại nói:

- Như có về, phải cắt một người ở lại coi cây cối kéo sợi thất lạc.

Châu trượng đầu vâng lời ra ngoài hỏi rằng:

- Ai muốn ở lại đây coi cây?

Nhơn Quý nói:

- Tôi xin ở lại.

Kế Liễu vương ngoại bước ra. Châu trượng đầu thưa:

- Tôi để Tiết Lễ ở lại, không biết viên ngoại có khứng cho ăn cơm không?

Liễu viên ngoại nói:

- Được, để ta cho ăn cơm.

Mấy người tạ từ viên ngoại ra về.

Còn Nhơn Quý ở lại, chạy vào trong bếp, thấy có tám chín mươi người đàn bà đương lo việc cơm nước. Nhơn Quý bước lại thi lễ. Các người đồng hỏi:

- Có phải người là người của Châu trượng đầu để ở lại coi cây chăng?

Nhơn Quý đáp:

- Phải!

Mấy người biểu Nhơn Quý cùng mấy người ngồi lại ăn, ăn cũng nhiều như mọi bữa, song nhà giàu chẳng biết bao nhiêu là nhiều ít, ai ăn no đủ thời thôi. Mấy người ấy đồng nói:

- Người ăn nhiều chắc có sức mạnh, hãy giúp đỡ các công chuyện cho chúng ta.

Nhơn Quý vâng lời. Từ đó ban ngày thì gánh nước giặt gạo, bữa củi và làm giúp các việc nặng nhọc, tối lại trở về thảo xá coi cây.

Nói về Liễu viên ngoại sanh đặng hai người con, một trai một gái, con trai tên Liễu Đại Hồng, con gái tên là Liễu Kim Huê, tuổi vừa đôi tám, diện mạo đoan trang. Lúc ấy Đại Hồng đi chơi huyện Long Môn về ngang qua, thấy Tiết Lễ quần áo tả tơi, thì nghĩ thầm rằng: "Tuyệt lạnh như vậy, mà người mặc có một cái áo rách thì chịu sao cho nổi?" Nghĩ rồi bèn cởi cái áo dương bì của mình ra, kêu Nhơn Quý lại cho. Nhơn Quý lãnh áo tạ ơn.

Bữa sau, nhơn viên ngoại đi chơi, Điền Thị (vợ của Liễu Đại Hồng) và Kim Huê bèn rủ nhau ra nhà mới coi chơi. Đến nơi, hai người vừa bước vào trong, xảy thấy trong xường cây có đạo bạch quang sung lên, ào ào như gió, lại thấy một con cạp trắng, ở trong xường chạy ra chụp tiểu thơ. Điền Thị thất kinh, bèn kéo tiểu thơ mà chạy. Ra khỏi ngoài ngõ lại thì không thấy chi hết. Điền Thị lấy làm lạ nói rằng:

- Hồi nãy rõ ràng là bạch hổ nhảy ra trước mặt cô nương, sao bây giờ lại không thấy?

Kim Huê nói:

- Mình thấy vật kỳ quái, mà không hay họa phúc thế nào?

Điền Thị nói:

- Không biết Tiết Lễ có ở trong xường không mà cạp trắng lại ở trong đó chạy ra? Vậy ta hãy đến coi thử.

Hai người đi đến xường cây thấy Tiết Lễ nằm ngủ. Hai chị em lấy làm lạ rồi ra về. Khi Kim Huê ra về thì nghĩ thầm rằng: "Trong xường có người ngủ sao bạch hổ lại ở đấy nhảy ra, và ta coi người nằm ngủ đó mặt mũi phương phi, hình dung tuần tú, chắc không phải người thường, sau cũng làm nên bậc công hầu vương tướng nên mới có tướng tinh hiện đó, và cùng ta chắc cũng có duyên cớ chi đây nên mới nhào vào mình ta mà chụp." Trong bụng nghĩ vậy nên buồn mà lại vui vui.

Đêm ấy tuyết nhiều, nên lạnh lắm. Kim Huê tưởng đến người ở trong xường trăm bề lạnh lẽo, thì trong dạ cảm thương, bèn tính lấy một cái áo tặng cho người làm ơn. Nghĩ rồi đợi a hườn đi ngủ hết, mới lên soi đèn mở rương lấy một cái áo, chẳng ngờ có trận gió thổi tới, làm tắt mất đèn thành tối om, không còn thấy gì cả. Kim Huê vội lấy một cái áo, đem đến chỗ thơ phòng, liện xuống cho Nhơn Quý rồi về phòng đi ngủ.

Rạng ngày Nhơn Quý ngủ dậy, thấy bên mình có một cái áo cần thân, thì lấy làm lạ mà nghĩ rằng: "Lạ thật, có lẽ Hoàng thiên ban cho ta đây chăng?" Nghĩ rồi lay tạ trời đất, mới mặc áo ấy vô trong, mà mặc cái áo dương bì ra ngoài.

Còn Liễu Kim Huê cũng không biết là mình đã lấy làm phải cái áo Đại Hồng cần thân, nên cứ yên lòng nằm ngủ.